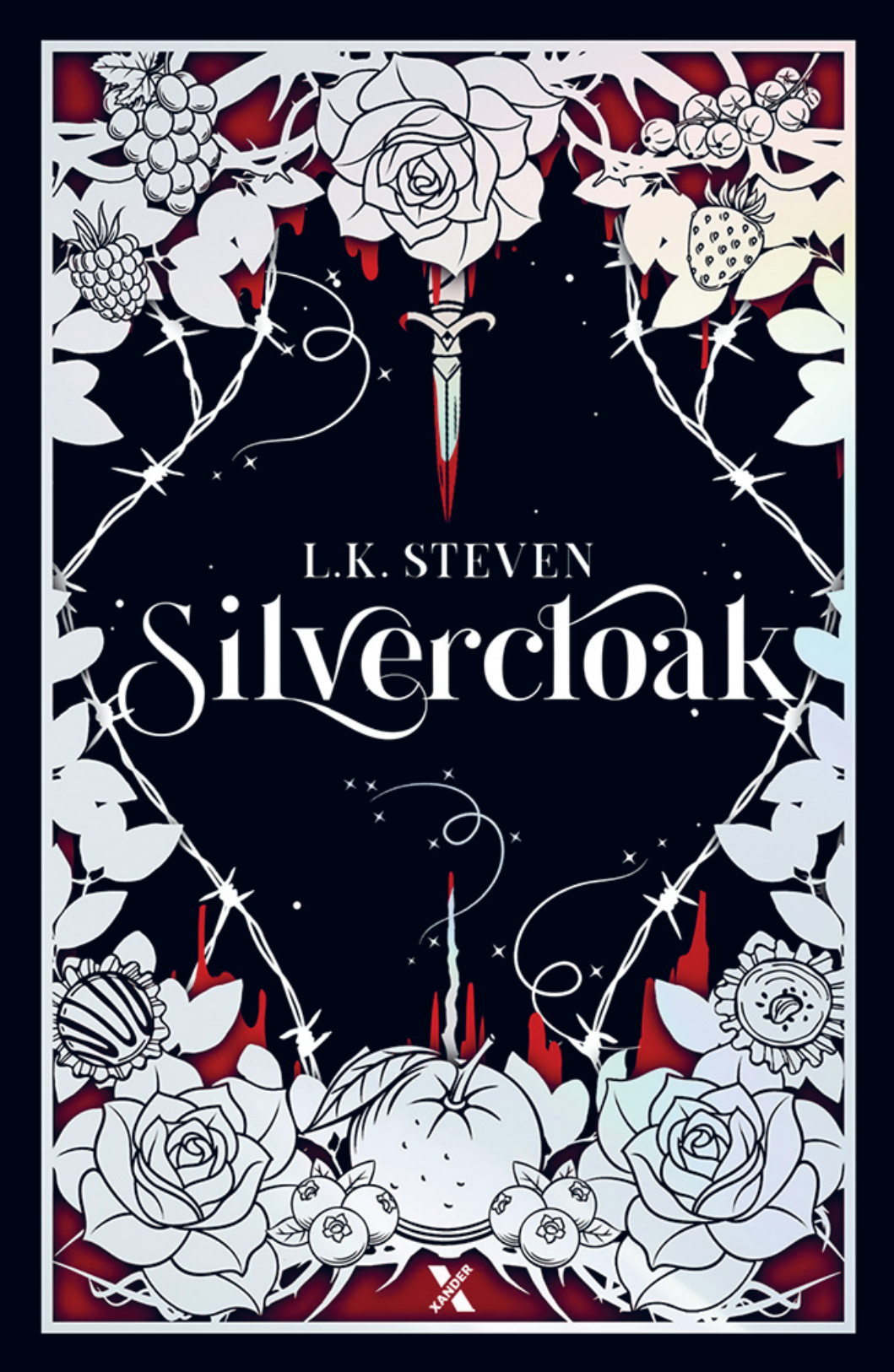

The book cover features a dark, textured background with a complex, symmetrical design. At the top center, a large, stylized rose is depicted in white outline, with a dagger or sword hilt integrated into its base. The dagger has a red gem or jewel at its pommel. The entire design is framed by a network of white, thorny vines that resemble barbed wire, with small white stars scattered throughout. Various fruits and flowers are integrated into the design: clusters of grapes and a raspberry are in the upper left; a strawberry is in the upper right; and at the bottom, there are more roses, a central apple, and several small berries. The author's name, L.K. STEVEN, is printed in a clean, white, sans-serif font above the title. The title, Silvercloak, is written in a large, elegant, white script font. At the very bottom center, there is a small red logo with the word 'XANDER' in white, stylized letters.

L.K. STEVEN

Silvercloak

XANDER

Proloog

Twintig jaar eerder

De voordeur van de Killorans veranderde van kleur afhankelijk van wie er aanklopte.

Hemelsblauw voor een charmante kennis, hartenrood voor een huidige, voorbijge of toekomstige geliefde. Klavergroen voor een hatelijke vijand of een smeug pruimenpaars voor een oude vriend. Mosterdgeel voor familie en, door een kleine onnauwkeurigheid in de spreuk, marskramers.

De dag dat de Bloodmoons aanklopten werd de deur zo zwart als de bodem van een put.

Mellora was net thuisgekomen van een lange dienst in Saint Isidore's, het nabijgelegen hospitaal voor magische aandoeningen, en trof daar haar man Joran en dochter Saffron aan, giechelend van de lol. Joran was bezig om alles in huis langzaam en systematisch in worsten om te toveren, waaronder de kranen bij de gootsteen, al het bestek in de bovenste lade, verschillende kamerplanten, de woest zwiepende staart van de kat en zijn eigen haakneus.

'Een zeer goede middag gewenst,' zei hij plechtig, terwijl Mellora haar paarse Healersmantel van zich afschudde. Zijn toon was een beetje nasaal, vanwege die worstneus. Hij tikte er een keer tegen met zijn ranke cederhouten toverstok en daar waren zijn knappe hoekige gelaatstrekken weer.

Saffron stond naast hem, haar armen om zijn been geslagen, hui-lend van het lachen. Haar wilde zilverblonde krullen tuimelden over haar gezicht. 'Papa, stop! Ik stik er nog in.'

Een warm gevoel zwol op in Mellora's borstkas.

O, wat hield ze toch van hen.

Het huis van de familie Killoran was een rond, gammel gebouw overwoekerd door wilde bloemen en Joran had elke centimeter ervan betoverd omwille van hun dochter: boekenplanken waar altijd

weer nieuwe verhalen op stonden, miniatuursterren gevangen in lantaarns waarmee hij een piepklein sterrenstelsel had gemaakt, een fluitketel die het Lied van de Serpent liet horen zodra het water voor de thee kookte. Tapijten die ineens opstegen en met Saff' erop rondzoefden door hun kleine dorp, het meisje kraaiend van plezier. Het mooiste van alles was een wenteltrap die veranderde in een glijbaan zodra Saffron bijna bovenaan was, een niet gering staaltje voorwaardelijke transmutatie waar de meeste gewone tovenaars versteld van zouden staan.

Mellora was een stuk serieuzer dan haar man. Ze was altijd al onwrikbaar oprecht geweest, als kind al, maar daardoor kon ze Jorans excentriciteit des te meer waarderen. Ze kon zich geen betere vader voorstellen voor haar enige kind.

Ze liep naar het kastje met honingwijn en schonk een grote kelk voor zichzelf vol. Toen de zoete, scherpe nectar haar tong raakte, voelde ze hoe haar magische bron – uitgeput na een lange dag helen – zich weer begon te vullen.

Kracht was iets eindigs, een bron die snel leegliep en alleen kon worden aangevuld door rijkelijk te genieten. Overal in huis brandden eeuwig geurende kruidnagelkaarsen. Zachte vioolmuziek weerkaatste van de dakspanten en de muren waren versierd met prachtige kunstwerken. Een feest voor de zintuigen, speciaal bedoeld om bij te komen.

Natuurlijk werd kracht evenzeer gesterkt door pijn. Waar genot de hoeveelheid magie die een magiër tot zijn beschikking had deed toenemen, verbeterde pijn de kwaliteit ervan. Een eeuwenoud overlevingsmechanisme dat magische oorlogen even wreed als onvoorspelbaar maakte.

Maar de Killorans wilden niets met pijn te maken hebben. Niet na alles wat Joran had meegemaakt.

‘Je verspilt je talenten door maar aan dit huis te blijven prutsen,’ zei Mellora tegen hem, terwijl hij een mes betoverde om groenten in keurige twee centimeter lange stukken te snijden. ‘Je zou in het kabinet van de Koning zitting moeten nemen om het rijk te beschermen. Of lezingen geven aan een universiteit. Of desnoods onder-

zoek doen naar magische geneeswijzen. Ik weet dat de Academie voor Mysterieuze Kwalen en Aandoeningen op zoek is naar een...'

'Misschien is vreugde genoeg,' antwoordde hij simpelweg, terwijl hij een pijpenkrul uit haar gezicht veegde en een kus op haar mond drukte. Zijn eigen lange blonde haar was met een versleten leren koord in een staart gebonden. Mellora had ineens zo'n zin om er met haar handen doorheen te woelen om op een heel andere manier genot te zoeken.

En toen werd er op de deur geklopt.

Ze draaiden zich allebei meteen om.

Bij het zien van het inktzwarte hout trok Mellora wit weg en met trillende hand zette ze haar kelk neer.

'Saff, je moet je verstoppen.'

Elk woord was als een botsplinter in haar keel.

'Maar mama,' protesteerde Saffron, met grote bruine ogen die van haar ouders naar de deur flitsten en weer terug naar haar ouders. Ze was zes jaar oud en ze keek zo bezorgd als een reekalf. 'Wie is het dan? Ik heb de deur nog nooit zwart gezien.'

'Toe,' zei Joran schor terwijl hij het half betoverde mes neerlegde. Het lag verward te stuiteren op het hakblok. 'Alsjeblieft, Saffy.'

Ze wisten niet wie er aan de andere kant van de deur stond, maar ze wisten het.

Weer een klop, dringender deze keer, met een air van een laatste restje goedgunstigheid.

Joran haalde een envelop uit zijn mantelzak en stopte die in de bovenste lade van de dichtstbijzijnde kast, terwijl hij met een treurende vinger over de cursief geschreven naam op de voorkant van het perkament ging. Mellora keek naar hem terwijl de angst aan haar buik knaagde. Haar man was bang genoeg voor een afscheidsbrief, en Joran was maar heel zelden bang.

'Saffron, we houden van je,' fluisterde Mellora en ze kustte haar dochter op de wang. Saffron smaakte naar romige boter en aardbeienjam. 'Tot snel.'

Joran loodste hun dochter de hoek van de kamer in. De voorraadkamer was betoverd om iedere Killoran die erin verscholen zat te

verbergen: ze waren er onzichtbaar en onhoorbaar voor iedereen, behalve andere Killorans.

Voor één keer was Mellora blij dat haar geniale man zijn tijd had verspild met het knutselen aan hun huis. Het zou weleens het leven van hun dochter kunnen redden.

Terwijl de voorraadkast dichtklikte, klapte de voordeur open. Hij hing nu los in zijn scharnieren van angst. Langzaam sijpelde de kleur – de magie – uit het hout, tot het weer gewoon bruin teakhout was. Een paar centimeter onder de zilveren deurklopper vervaagde langzaam de afdruk van een openingsspreuk.

Twee kolossale figuren stapten over de drempel in een flard ver-vagend daglicht. Hun mantels waren diep scharlakenrood, bij hun kelen vastgespeld met ronde robijnen broches, de maanfasen langs de revers geborduurd in zwart en goudkleurig draad. Verder was alles zwart, de kniehoge laarzen met gouden gespen, de keurig dichtgeregen tunieken, de pofbroeken, de blik van dood in hun ogen.

Mellora's maag balde zich samen als een vuist.

Bloodmoons.

Ze liep een paar beschermende stappen voor haar man uit.

‘Kunnen we iets voor jullie doen?’ vroeg Joran, de woorden brok-kelig en oneffen.

‘We hebben een dodenbezweerder nodig,’ zei de kleinste van de twee mannen. Hij had lage, dikke wenkbrauwen en een krassende stem. Hij trilde van een soort gespannen energie, welke opdracht ze hun ook hadden gegeven, er was haast bij. En niets was zo gevaarlijk als wanhoop als het om de Bloodmoons ging.

Joran rechtte zijn schouders. ‘Die zul je hier niet vinden.’

‘O nee?’ De langere magiër kneep zijn grijze ogen tot spleetjes en een soort roofzuchtige honger trok zijn lippen ver uit elkaar.

Ze staarden allebei direct naar Mellora.

Alles in haar raakte in de greep van haar angst. In haar wanhoop overwoog ze een *praegelos*-spreuk uit te spreken, om zichzelf kost-bare tijd te gunnen om na te kunnen denken, maar wat had ze aan nadenken als de duivel hen al op de hielen zat? Het enige wat hen

nu nog kon redden was de teleportatiespreuk, en zoiets was al lang geleden verboden.

Joran keek haar niet-begrijpend aan. ‘Mellora?’ Zijn knokkels waren wit in de greep om zijn toverstok. ‘Mijn vrouw is een Healer. Dat kan ik eenvoudig bewijzen.’ Hij hief zijn toverstok op in zijn handpalm en maakte een snijdende beweging. ‘*Sen incisuren.*’

Er opende zich een snee – te diep, dacht Mellora bezorgd, hij is te diep gegaan – die donkerrood kleurde. Hij huiverde niet eens.

Mellora hief haar ranke wilgentoverstok op en mompelde, zoals ze al duizend keer eerder had gedaan: ‘*Ans mederan.*’

Genees.

Hoewel haar bron van magie nog maar nauwelijks was aangevuld door een paar slokken honingwijn, knoopte de wond zichzelf on-elegant weer dicht. Het zou een litteken worden, als ze lang genoeg bleven leven.

De Bloodmoons staarden vol minachting naar Jorans hand.

‘Of je weet net zo goed als wij dat dodenbezwering een subklasse van helen is,’ zei de lange adder, ‘of je bent precies zo’n dwaas als je lijkt.’

Jorans bleke wangen liepen rood aan van woede en Mellora gebod hem in stilte om geen aas voor de voeten van de wolven te gooien, maar ze kon haar mond er niet toe bewegen om woorden te vormen om hem aan te sporen zijn hoofd erbij te houden.

Zoals gewoonlijk gaf hij geen gehoor aan haar woordeloze smeekbede. Hij hief alleen zijn toverstok op.

Maar de Bloodmoons waren hem voor.

‘*Sen ammorten.*’

De moordspreuk trof Joran recht in zijn borst en hij stortte neer als een zak maagstenen.

Mellora slaakte een gesmoorde kreet en voelde het verwachtingsvolle gewicht van de blikken van indringers. Ze wisten wat ze nu zou doen, en ze wist het zelf ook.

Want ze kon Joran, háár Joran, niet aan haar voeten laten sterven.

De Bloodmoons runden al tientallen jaren hun betoverde gokhuizen en de spelers dwingen hun kaarten op tafel te gooien was dan ook iets waar ze heel bedreven in waren.

De draad die Mellora's geest met haar lichaam verbond brak.

Ze kwam in actie zonder na te denken, zakte op haar hurken en scheurde de stof van Jorans tuniek open. Er zat een stervormig litteken boven zijn hart, waar de spreuk had toegeslagen, en toen ze er met haar hand overheen ging, voelde het ijskoud aan, als vloeibaar zilver. Een magische dood had een unieke geur, niet die van bloed en rot, maar die van rook en as en iets honingzoets.

Ze liet haar ene hand op Jorans niet-kloppende borst rusten en hief met haar andere hand haar toverstok op.

'*Ans visseran*,' riep ze terwijl de zelfhaat in haar opborrelde. '*Ans visseran. Ans visseran.*'

Kom weer tot leven. Kom weer tot leven. Kom weer tot leven.

Een gevoel van totale verdorvenheid maakte zich met knoestige vingers van haar meester.

Dodenbezwenning was niet alleen onwettig, het was heiligschennis. Het ging in tegen de natuur, tegen alle goden en heiligen waarop Ascenfall was gebouwd. Iets essentieels van de menselijke geest ging verloren in de dood en kon niet teruggehaald worden door de sluier tussen daar en hier, hoe bekwaam de magiër ook was.

Maar het ging nu om Joran. Ze moest het proberen.

'*Ans visseran. Ans visseran. Ans visseran.*'

Er gebeurde niet meteen iets, maar dit soort dingen kostten tijd. Tijd om het hart weer te laten kloppen, tijd om het bloed weer te laten stromen. Een onontkoombaar natuurkundig principe: of het nu magisch was of niet, een voorwerp dat in beweging was wilde in beweging blijven en een voorwerp in rust wilde in rust blijven.

Jorans hart wil toch zeker niet in rust zijn, dacht Mellora smekend. Het vecht toch zeker wel tegen zijn eigen stilte. Het kan me toch wel voelen, aan deze zijde.

De Bloodmoons keken toe terwijl ze de spreuk steeds maar weer uitsprak, maar er was geen veelzeggende schok te voelen onder haar handpalm. Haar vertwijfeling zwol aan en ze beet zo hard op haar tong dat ze bloed proefde en liet de pijn in haar mond prikken en opzwellen.

Als genot werkte als rust om magie te herstellen, dan werkte pijn

als adrenaline om het te versterken. Een korte, intense energiestoot die uitzonderlijke kracht gaf in de allerellendigste situaties.

En Allerheiligen, wat had Mellora dat nodig.

‘Ans visseran. Ans visseran.’

Jorans hart bleef een steen.

Maar het móést werken. Dit was Joran. Saffrons vader.

Saffron.

Mellora bad tot Omedari, de beschermheilige der genezing, dat haar dochter de moord op haar vader niet had gezien. Ze zat nog steeds verscholen in de voorraadkamer, maar als ze haar oog tegen het sleutelgat zou drukken...

Mellora's concentratie dwaalde gevaarlijk af naar de voorraadkamer... nog net op tijd om te zien dat de gouden deurknop begon te draaien.

Nee, brulde alles in Mellora, maar de knop bleef draaien.

Als de Bloodmoons Saff zouden zien, zouden ze haar ook doden.

Mellora draaide zich met een ruk om en hield haar toverstok recht omhoog. Ze had nog nooit een moordspreuk uitgesproken, maar om Saff te redden zou ze alles doen.

‘Sen ammort...’

Haar vloek werd doorbroken door de twee moordspreuken die haar hart raakten.

De gouden deurknop stopte met draaien.

De kamer kwam schommelend tot stilstand.

Enkele ogenblikken lang verspreidde de stilte zich als het vallen van de nacht. Woordeloos brandden de indringers halvemanen in de levenloze wangen van hun slachtoffers, de huid grotesk bordeaux-rood gekleurd, opborrelend onder de toverstokken.

Als een dood zijn oorspronkelijke doel niet diende, kon het op zijn minst angst verspreiden.

Toen de Bloodmoons vertrokken, lieten ze de deur uit zijn scharnieren hangen als een rotte tand.

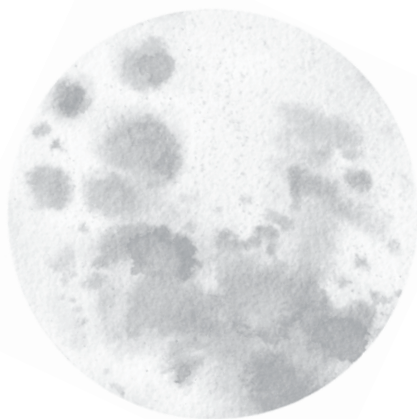
En toen Saffron Killoran eindelijk de deur van de voorraadkamer opendeed – misschien vlak daarna, of uren, of dagen later – rook het in de woonkamer naar verkoold vlees. Naar rook en as en iets honingzoets.

Ze opende haar mond om te schreeuwen, maar er kwam geen geluid uit.

Over het lichaam van haar moeder zaten twee magiërs gebogen in lange zilveren mantels, dichtgespeld bij de nek met saffieren broches. De ene magiër tekende met de hand een krijtcirkel rondom haar vader, terwijl de andere de verwoeste deur onderzocht. Hun toverstokken krabbelden dingen in notitieboekjes die in de lucht hingen en ze praatten met zachte stemmen.

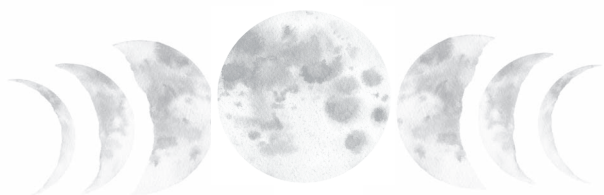
Bij het zien van Saffron keek een van de rechercheurs op. Ze was bleek, had een smalle neus en was zo mager als een torenspits, en heel even flitste er zuiver, ongefilterd verdriet over haar gezicht.

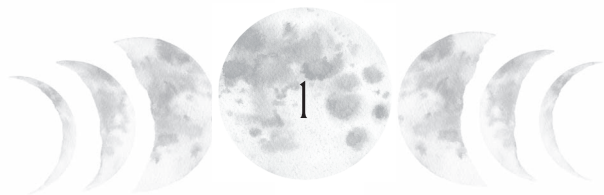
‘Ach, schatteke,’ mompelde ze tegen Saffron, terwijl ze de lijken aan het zicht onttrok. ‘Kom hier. Je bent nu veilig.’

Deel 1

Caulet

Het cohort

Tegen zonsondergang zou Saffrons mantel zilver kleuren, als ze tenminste niet eerst op een leugen zou worden betrapt.

Er stond nog maar een kwartier tussen haar en de eindopdracht.

Twintig jaar verdriet en vastberadenheid ingedikt tot één enkele sequentie.

Ze trok haar gezicht in de plooi en legde een winnende *polderdash*-kaart op tafel. De priesteres op de voorkant van de kaart knipoogde olijk.

Haar tegenstander, Gaian, kreunde als een stervend zwijn.

‘Een heel jaar lang veeg je al de vloer met me aan, en nog hap ik.’ Hij schoof een parelmoeren ascen over het bankje en Saffron stak die met een lachje in haar zak. ‘Je moet op dit moment meer munten hebben dan er in de stadskas zitten.’

Dat was niet eens ver bezijden de waarheid. Saffron had het grootste deel van haar volwassen leven nogal vruchtbaar gegokt tegen haar leeftijds- en andere landgenoten. Iedereen was ook zo slecht in kaartspelletjes.

Terwijl ze het kaartspel schudde, keek Saffron rond in het brouwlaboratorium. Het oranjegouden zonlicht viel door de ramen en veranderde spikkels stof in vuurvliegjes. Aan de hoge muren hingen planken met glazen potten waarin de gebruikelijke tinctuuringrediënten werden bewaard: kruiden en specerijen, as en aarde, klauwen van damwolven en snavels van treurkraaien, vlees en bloed en botten. Zes lange houten banken liepen parallel door het midden van het lab, op elk daarvan stonden tinnen ketels en een keur aan vergulde instrumenten. Langs de banken liepen twee velvijnen, op hoge poten en spinnend. Het waren slanke katten met paarse ogen en een zwarte vacht, wier satijnzachte adem rimpelingen van genot over blote huid deed trekken. Ze hielden dag en nacht de wacht

in de Silvercloak Academie om de magische bronnen van de opgedroogde magiërs aan te vullen.

De zes cadetten waren vóór de eindopdracht in het lab bijegekomen, zodat Auria en Sebran – de enige Brewers onder hen – hun tincturen op fles konden zetten. Hoewel het cohort twaalf maanden lang tegen elkaar had gestreden om de toppositie, waren ze onverwacht hecht geworden en hoewel niemand van hen dat wilde toegeven, wilden ze allemaal het beste maken van hun laatste momenten samen. Voordat ze naar verre uithoeken van het continent werden gestuurd voor hun eerste detachering, voordat ze niet meer op elkaars lip leefden.

Ervan uitgaande natuurlijk dat ze allemaal zouden slagen.

De spanning was om te snijden. De cadetten stonden op de rand van een einde en een begin en ze konden allemaal die messcherpe scheidslijn onder hun voeten voelen.

‘Kijk eens alsof jullie nog leven, mensen.’ Auria straalde, vrolijk en toch serieus. Haar eeuwige enthousiasme was niet stuk te krijgen. ‘We gaan vanavond allemaal onze mantels zilver kleuren. Ik voel het.’ Een velviyn strek langs haar arm en spinde gezellig over haar hals terwijl ze nog drie laatste fiolen in haar tinctuurriem stopte.

Nissa hing uit het gewelfde raam en rookte een met de hand gerolde *achullah*. Het rook naar sinaasappel en kruidnagel en een aardse tabaksoort die in het heetste deel van de Diqar Woestijn werd verbouwd.

‘Heb je ooit, al was het maar één keer, gedacht dat het niet zou lukken?’ lispelde Nissa, terwijl ze een ring van rook uitblies. Zwart haar viel tot haar middel als een sluik, glanzend laken. ‘Ondanks al het bewijs van het tegendeel?’

Auria toonde hun weer een oprechte glimlach. ‘Nee, niet echt.’

Nissa’s eigen mondhoeken bewogen nu ook omhoog. ‘Weet je, in Nyrøth beschouwen ze blind optimisme als een teken van geringe intelligentie.’

‘Maar goed dat we niet in Nyrøth wonen dan,’ antwoordde Auria opgewekt.

Saffron vond Auria’s zonnige vernis eigenlijk wel troostrijk, maar

dat zei ze niet. Ook al had ze op haar twaalfde haar zwijgperiode van zes jaar overwonnen, nog steeds hield ze zich liever stil.

Vanaf de andere kant van de kamer ving Nissa Saffrons blik met een speciaal voor haar bedoelde glimlach, en het voelde alsof ze een vuist vol galgenkruid pakte, alsof alles in haar in één keer verschroeide. Saff en Nissa waren de laatste maanden verstrikt geraakt in een heimelijke relatie. Het was begonnen met wat simpele seks tegen de stress en langzaam bloeide het uit tot iets rijkers, zachters. Een streling over de wang, een bloem op een kussen. *Ik zag hem en dacht aan jou.*

Een paar weken geleden maakte Nissa er een eind aan. Zei dat ze zich op hun toekomst moesten richten en op de zeer reële kans dat ze honderden kilometers bij elkaar vandaan zouden worden geplaatst. Nissa geloofde dat de beste Silvercloaks sentimentaliteit met wortel en tak uitroeiden. Maar voor Saffron was emotie de hele reden dat ze op de Academie was.

Ze keek weg van Nissa, raapte haar speelkaarten bij elkaar en stopte ze terug in haar witte mantel.

Tiernan – een lange, onzekere Healer, die voornamelijk op de Academie was om zijn vader tevreden te stellen – stopte zijn driftige geijsbeer om Nissa een vernietigende blik toe te werpen. (Nou ja, zo vernietigend als hij in zich had, want hij zou liever sterven dan iemand beledigen.)

‘Ik waardeer Auria’s positieve instelling anders heel erg.’ Tiernan bloosde en haalde een hand door zijn lichtbruine krullen. Auria en hij waren verliefd op elkaar, maar geloofden allebei dat hun gevoelens onbeantwoord waren. ‘Haar liefde voor het spel maakt het makkelijker om ons te verzoenen met het feit dat we zowel teamgenoten als concurrenten zijn.’

Hij had een punt. De definitieve beoordeling ging niet alleen over de Silvercloak-cadetten als individuen, maar over hoe ze samenwerkten als een eenheid.

De Academie liet alleen het neusje van de zalm toe, en in Saffrons cohort zaten maar zes magiërs. Saffron zelf: koppig, stil maar sluw, meedogenloos eigenzinnig, nog meedogenlozer in haar snoeplust

en angstaanjagend goed in gokspelletjes. Een Enchanter, in de ogen van de Academie, al lag dat in werkelijkheid anders.

De verlegen, onhandige Tiernan, wiens vader in het kabinet van de Koning zat. Een getalenteerde en eeuwig nerveuze Healer.

Auria, een zonnige boekenwurm, een regelvolger, met de nobele ambitie om ooit een Grootarbiter te worden. Ze was ongewoon begaafd in drie klassen van magie: Enchanter, Brewer en Healer, haar werk was nauwkeurig, zij het niet bijzonder fantasierijk en ze kende *Moderne tincturen en toverdranken deel IV* van a tot z uit haar hoofd.

Nissa, een uitmuntende Wielder. Ze was belachelijk knap en rookte heel veel, maar alleen opdat ze op elk moment met vuur kon zwaaien en heus niet omdat ze verslaafd was aan achullah. Iedereen binnen de Orde had ontzag voor haar draakachtige beheersing van rook en vlammen, zelfs kapitein Aspar.

Sebran en Gaian, die allebei maar één classificatie hadden – respectievelijk Brewer en Enchanter – maar hun matige toverkunsten compenseerden met onwankelbare moed in het geval van Sebran en een scherp, bijna angstaanjagend intellect in het geval van Gaian. De laatste had het griezelige vermogen om leugens te herkennen. Zijn ondervragingen leverden altijd bekentenissen op, zelfs zonder waarheidselixer. En toch kon hij Saff niet verslaan met kaarten.

‘Jij bent de concurrent, zo is het gewoon,’ zei Sebran, terwijl hij een donkerpaars tinctuur op fles zette, die naar anijs rook. Hij was breed en gespierd, met een donkerbruine huid en een gladgeschoren hoofd. Hij sprak nooit over zijn familie, zijn thuis. Niemand wist precies waar hij vandaan kwam, behalve dat hij op de militaire academie had gezeten. ‘Ik moet en zal die post in Pons Aelii krijgen, al wordt het mijn dood.’

‘Vergeet het maar,’ zei Gaian koeltjes, terwijl hij zijn lange blonde haar keurig uit zijn gezicht bond. ‘Die is van mij.’

Nissa likte met haar gevorkte tong langs haar onderlip. ‘Of ze kunnen hem aan degene geven die ook echt half-Eqoraan is.’

De afstudeeropdrachten waren de week ervoor op het mededelingenbord gehangen en er waren slechts vijf vacatures voor zes cadetten.

Drie waren doodgewone rechercheposten hier in Atherin.

Een was een post op een grenskantoor in Carduban: het beschermen van de ascenietrijke Bergen der Belofte tegen de wellustige ogen van het naburige Eqora. (Geen van hen wilde die post, omdat de Eqoranen al tientallen jaren geen noemenswaardige pogingen hadden ondernomen om in de buurt van de mijnen te komen, dus de missie zou grotendeels bestaan uit het bemiddelen bij geschillen tussen berggeiten.)

De laatste post was een undercoveroperatie in Pons Aelii, de hoofdstad van Eqora zelf. Nissa, Sebran en Gaian hadden dagenlang oorlog gevoerd om deze post. Undercover gaan had een zeker prestige: als je goed presteerde bij zo'n eerste opdracht, waarbij echt iets op het spel stond, dan zou je waarschijnlijk nog grootse dingen gaan doen binnen de Orde van de Silvercloaks. (Bovendien klonk het gewoon sexy.)

Maar Saff was niet geïnteresseerd in Pons Aelii. Als ze de Bloodmoons wilde vernietigen die haar van haar jeugd hadden beroofd dan moest ze in de stad zijn waar hun wortels lagen: hier in Atherin.

‘Gaaf het, Saff?’ vroeg Auria. ‘Je bent zo stil. Stiller dan anders.’

Saff tuurde door het brede dubbele raam. De in lichte steen opgetrokken academie lag op een heuvel aan de rand van Atherin, en de skyline van de hoofdstad zinderde door de hitte. De paarssaffieren koepels van de Augurest-tempels, de torenhoge karmozijnrode en gouden obeliskken die de beschermheiligen eerden, de gebeeldhouwde marmeren pantheons met saffieren torenspitsen, de glimmende smaragdgroene tegels en bleke, zondoorstoofde muren van de doorzakkende herenhuizen waren voor het oog één grote veeg geworden. Een zwoele, edelsteenkleurige kluwen van een stad, in gelijke mate gebouwd op genot en geweld.

Lunes, het schilderachtige dorpje in het noorden waar ze was opgegroeid, had nog nooit zo ver weg gevoeld. Haar hart bonkte bij de herinnering aan woekerende wilde bloemen en geplaveide binnenplaatsjes, sjofele mantels en hartelijke gezichten, de geuren van rozemarijn en honingwijn.

‘Prima, hoor,’ antwoordde ze vaag. ‘Ben me gewoon geestelijk aan het voorbereiden.’

Alsof ze dat niet al twee decennia lang had gedaan. Alsof ze niet al twee decennia lang aan het plannen en berekenen was, aan het konkel en aanpassen, aan het overwinnen van elk obstakel dat haar door de natuur of omstandigheden in de weg werd gelegd, aan het afwachten met altijd dat grote waarom in haar achterhoofd.

‘Daar word ik dus gestoord van.’ Tiernan beet op zijn onderlip. ‘We kunnen ons helemaal niet voorbereiden als we geen idee hebben wat de beoordeling inhoudt.’

‘Net als het echte leven.’ Sebran had de norsheid van een soldaat. Er was weinig emotie te zien achter zijn groenbruine ogen. ‘Dan krijg je toch zeker ook niet voor elke gevaarlijke situatie een gedetailleerd memorandum?’

‘Zolang ik maar een baan krijg aan het eind van al dit gedoe...’ Tiernan frunnikte gespannen aan de touwtjes van zijn tuniek. ‘Mijn vader slaat mijn kop eraf als ik zonder post thuiskom. Desnoods moet ik naar Carduban.’

‘Ik zal Aspar laten weten dat je je opgeeft als vrijwilliger,’ zei Nissa grijzend en ze drukte haar achullah uit op de stenen vensterbank.

Diep vanbinnen dacht Saff er precies zo over als Tiernan. Hoewel ze liever geen veredelde grenswacht wilde worden, zou ze dat nog altijd liever doen dan helemaal geen post toegewezen krijgen.

Na alles wat ze had gedaan om hier te komen, mocht ze nu niet falen.

Twaalfjaar magiërsschool. Vier jaar aan de Noordelijke Universiteit van Novarin, waar ze haar Ridderbul in Moderne Geschiedenis had behaald. Vijf jaar patrouilleren in Atherin als straatwacht, zoals alle aspirant-Silvercloaks moesten doen, en altijd als eerste ter plaatse moeten zijn op bloederige plaatsen delict, rovers en boeven en moordenaars oppakken en die naar Duncarzus slepen terwijl ze elkaar stijf vloekten en bespuugden, verwondingen en trauma’s opliepen en hard bevochten wijsheid opdeden. En dat allemaal terwijl ze wist dat wat voor onschuld de slachting van haar ouders ook maar had overleefd nu langzaam werd uitgehold, rijpend tot het inzicht dat het kwaad overal was, doodnormaal, op het banale af, en nu ze dit wist, kon ze het nooit meer niet-weten.

En dan was er nog het simpele feit dat al deze ervaring rustte op een fundament van leugens en illusies.

Ze hoefde het bedrog nog maar één dag vol te houden.

Nog maar één uur.

De zes cadetten stonden buiten het Grote Atrium, starend naar de woorden die boven de drempel zweefden.

Alleen toegang voor kandidaten – beoordelingen gaande.

Onder het bord stond een bleke professor met ravenzwart haar die hen eindeloos had gedrild in de kunst van het vechten, tot hun vlees gekneusd was en hun spieren pijn deden. Toen ze protesteerden dat ze geen fysieke kracht hoefden te gebruiken met een toverstok in de hand, had professor Vertillon gezegd dat ze er op voorbereid moesten zijn dat ze die kwijt konden raken, tenzij hun toverstok chirurgisch aan hun handpalm vastgemaakt was. Ze konden elk moment een ontwapeningsspreuk over zich heen krijgen, of in het heetst van de strijd hun staf simpelweg laten vallen uit pure zenuwen en onbeholpenheid.

Professor Vertillon gaf Sebran een kort knikje – de professor had hem opgeleid aan de militaire academie voordat hij zijn baan als do-cent aan de Academie aanvaardde – en klemde zijn lippen op elkaar tot een streep om vervolgens de anderen te begroeten.

‘Het moment van de eindopdracht is aangebroken,’ kondigde hij aan met zijn lage bariton. ‘Hoewel we ons tot het einde der wereld op zulke gebeurtenissen kunnen voorbereiden, moeten we toch rekening houden met het glibberige element van toeval. Een toverstok die breekt tijdens een inval, een gordel met tinctuurfiolen die op de grond aan barrels vallen, onhandige verwondingen en tegenstrijdige informatie.’

Hij hield zes crèmekleurige enveloppen omhoog. ‘Daarom trekken jullie ieder een andere kaart voor deze opdracht. Drie van jullie hebben geen enkel nadeel. Een van jullie zal zijn toverstok verliezen. Van een van jullie wordt een ledemaat tijdelijk bevroren. En een van jullie moet met andere informatie werken dan je medecadetten. De kaarten worden getrokken op alfabetische volgorde van achter-naam.’

Vertillon waaierde de enveloppen uit in zijn verweerde handen en hield Sebran de enveloppen als eerste voor. Sebran trok een envelop, opende hem en knikte houterig. Tiernan trok de volgende, Saffron die daarna.

Je hebt geen nadelen.

Dat was niet helemaal waar – ze had genoeg te stellen met haar eigen temperamentvolle magie – maar het was toch een opluchting.

Terwijl Auria en Nissa de laatste twee enveloppen trokken, keek Saff op naar Tiernan, wiens voet ongecontroleerd heen en weer bewoog. De zeegroene kleur op zijn wangen was alleen maar erger geworden. Het was wel duidelijk dat hij een nadeel had gekregen.

En hij was toch al zo bang dat hij zijn notoir wrede vader zou teleurstellen.

Saffron zou hun eerste week als straatwacht nooit vergeten. Een gemene dievenbende, de Whitewings, had de tongen uit de monden van een aantal kinderen gesneden die per ongeluk getuige waren geweest van een overval, en die tongen vervolgens met magisch vuur verbrand zodat ze niet meer teruggezet konden worden. Saff, Tiernan en Auria waren als eerste ter plaatse en Tiernan had de eerste twintig minuten in een goot zitten overgeven.

Toen het Tiernans vader, Kesven Flane, ter ore was gekomen dat zijn zoon zo'n zwakke maag had, had hij Tiernan aan een stoel vastgeketend en hem gedwongen om een maand lang elke avond naar levensechte martelingen te kijken, die met het soort illusionaire magie geanimeerd waren dat Saff gebruikte om haar geheim te verbergen.

Vervolgens had Kesven een dronken Ludder mee naar huis genomen – iemand die zonder magie geboren was – en daar daadwerkelijk de tong van uitgesneden en Tiernan gedwongen om te oefenen in het genezen van de tong. Steeds maar weer, tot de Ludder bewusteloos raakte van de pijn en een klein stukje van Tiernans menselijkheid stierf.

En nu, tijdens de eindopdracht, de laatste krachtmeting voordat de posten werden toegewezen, zou Kesven zien dat zijn zoon verzwakt was. Een schande voor de familienaam, ook al kwam het door

willekeurig toeval, buiten zijn schuld om. Maar zo zou Kesven het niet zien.

‘Ruil gewoon met mij,’ fluisterde Saff zachtjes.

Tiernan keek geschrokken haar kant op. ‘Wat?’

‘Wissel van envelop.’

Na een besluiteloze fractie van een seconde – waarbij hij duidelijk probeerde te bepalen of Saff hem een loer wilde draaien – schoof hij zijn envelop in haar hand. Zij gaf hem die van haar. Professor Vertillon had niets door.

Saffron las haar nieuwe lot.

Je been zal bevroren zijn voor de duur van de beoordeling.

‘Ik heb geen nadelen,’ kondigde Auria aan.

‘Ik ook niet,’ zei Tiernan en hij schonk Saffron een dankbare blik.

‘Ik ook niet,’ bevestigde Gaian.

‘Geen toverstok,’ mompelde Sebran. Hij wreef over zijn wang, alsof hij wilde checken of hij zich wel goed geschoren had. ‘Maar ik neem aan dat ik deze mag houden?’ Hij klopte op zijn tinctuurriem en Vertillon knikte bevestigend.

‘Het is wel een beetje extra vals om de buitenlander de valse informatie te geven,’ mompelde Nissa.

‘Niet vals,’ wees Saff haar terecht. ‘De professor zei alleen “andere” informatie.’

‘En bovendien is het willekeurig getrokken, Nissa,’ zei Auria verhit. Alle kritiek op de Academie vatte ze persoonlijk op, hoewel ze er geen familiebanden mee had, alleen een diep doorvoelde eerbied voor de regels en de gevestigde orde. Tot in haar vezels een toekomstige Grootarbiter.

‘Wat is de informatie dan?’ vroeg Gaian.

‘Weet ik niet. Ik neem aan dat ik die tijdens de oefening krijg?’ vroeg Nissa.

Vertillon knikte opnieuw. ‘Inderdaad. Sebran – ik bedoel, cadet Aduran – zal zijn toverstok kwijtraken zodra hij over de drempel van het Grote Atrium stapt. Op dat moment zal ook cadet Killorans been bevriezen.’ Hij deed een stap opzij. ‘Jullie mogen naar binnen.’

‘Daar gaan we,’ fluisterde Auria, terwijl ze voor de duizendste keer

op haar tinctuurriem klopte, met een verwachtingsvolle, stralende blik. Ze geloofde oprecht dat alles goed zou komen. Saff benijdde haar om dat rotsvaste geloof. De wereld had het nog niet uit haar geslagen.

Saffron controleerde haar eigen riem. Ze was geen Brewer, dus er zaten geen fiolen in, maar wel een aantal wapens en verdere uitrusting die ze altijd meenamen op straatwacht: touwen, handboeien, een tourniquet, een wapenstok. Materie kon niet uit niets gecreëerd worden, hoe sterk de magiër ook was, en dus moesten sommige dingen analoog zijn. Ze had ook een met runen gegraveerde harts-vanger bij zich die in een leren holster was gestoken. Het was een wapen dat uniek was voor de Silvercloaks, op zo'n manier betoverd dat zelfs een oppervlakkige, zelf toegebrachte wond een enorme golf van pijn en genot teweegbracht door het hele lichaam. Het was een snelle manier om de magische bron aan te vullen in geval van nood.

Niet dat het ooit had gewerkt voor Saffron. Velvijnadem werkte ook al niet.

Ze moest haar genot op de ouderwetse manier zien te verkrijgen.

Aan de andere kant van de enorme dubbele deuren klonk een gedempt geroezemoes. Wie zou er komen kijken vanaf de verhoogde galerij aan de zuidkant van het atrium? Kapitein Aspar natuurlijk, en de andere hogere officieren, maar Auria vermoedde dat de hogere ambtenaren uit het kabinet van de Koning hier ook waren om de meest sprankelende kandidaten te selecteren voor het hof van het Huis Arollan zelf.

Niet dat Saffron een ander aanbod zou accepteren.

Ze was voorbestemd om een Silvercloak te worden.

Dat lot was haar god, haar geloof, haar kerk. Dat lot was de enige reden dat ze overeind was gebleven. Het stond geschreven in het beslissende moment van haar leven, dat geloofde ze met heel haar wezen.

Saffron schoof de hoge dubbele deuren open en haar adem stokte toen ze zag wat daarachter stond.